נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות מב.

מעשה ידיה. שעשתה בחיי אביה: **אע"פ אלא נגבה.** כגון שכר פעולה: **מת האב הרי הוא של אחיה.** דמשמע לעולם זכה בו האב ולא דמי לקנס דלא הוי ממון עד שעמד בדין ויעידוהו דהא לא מוהה מיפטר: **מליאפה.** בגמ' [מג.] פריך ממאן גניבא: **גמ' לאביה מיעטריכא ליה.** דלא תגן: **מדקא יהיב מפתה.** קנס וכושת ופגם פשיטא דלאביה מינהו דאי לדידה הא אמלה גביה: **אנסת ופיתית.** לו פיתית: **מייב.** קרן ומומס ואנסת אם הוהה אמרי כן וחזו אנסת גזילות: **שאינו משלם קנס ע"פ עצמו.** אלא על פי עדים וכיון דאילו אודי ליה קנס כשתבעו הוה מיפטר כי כפריה נמי אין זו שבועת כפירת ממון: **אבל משלם כושת ופגם.** דממונא הוא ומשתבח דממונא כפריה. ולקמן [שם] מפרש טעמא דרבנן דקא סברי קנסי טוען אנסת לא תבעו אלא כושת ופגם ולא נשבע זה על כפירת קנס: **בעא מיניה אביי מרבה.** בר נחמני. דרביה הוה: **כיון דעמד בדין.** ככר ואי הוה מודי ליה קנס הוה משלם שבכר מייבוהו ב"ד לשון על פי עדים השמת ממונא כפריה ומייב: **או דלמא אף על גב דעמד בדין.** ואי מודה הוה מיחייב אפילו הכי לא מיחייב בכפירתו קרבן שבועה הואיל ועיקרו קנס ולא מייבה מודה קרבן שבועה אלא על פקדון ומשומת יד וכיוצא בהן: **הפלם אם שיני.** נמי קנסא הוא שהרי ממונו הוא כאמר מן החמורים: מאי

לאביה נמי פשיטא מדקא יהיב מפתה. אע"ג דאיכא לממיר דהא דמחייבין מפתה היינו בקטנה דלא שייך בה מחילה וכדרבנן דאמרי יש קנס במקום מכר מ"מ משמע ליה דבנערה אייתי דפשטא דמתני' אאלו נערות דרשא קאי: **רבי** שמעון פוטר שאינו משלם קנס ע"פ עצמו. תימה לר"י מיפוק ליה דאפי' בעושק והלואה גופייהו דכתיבי בקרא לא מיחייב קרבן אלא כשיאמר לו כלי להלוואתו ולעושקו (כ"מ דף מח.) ואלא בקנס מה יאמר שייך כאן דמייבי בלא עמד בדין דבעמד מיבעיא ליה לאביי בסמוך ואומר ר"י כגון שיאמר לו כלי כך לכשיעמוד בדין בב"ד ויתחייב לו יהא כלי זה מיוחד לו לגבות ממנו דמי אונסו ולא"ת וכי נימא דסבר ר"ש דאדם מקנה דבר שלא בא לעולם לאפי' אמ"ל דאם אמר כלי זה יהא שלך אם ירדו גשמים היום דאמיב דבר בא לעולם היינו משום דכלי שיתן לו הוא בעולם וזכה בו למפרע כשירדו גשמים והא דקאמר אם ירדו תנאה בעלמא הוא אבל הכא אין נותן לו הכלי מיד אלא שמיחדו לו לגבות היומנו קנס אם יתחייב כשיעמוד בדין והא לא בא לעולם הוא וכ"מ ה"ג א"כ אמאביי בהדי הגך תנאי דאמיב בפרק האומר בקדושין (דף פב: ושם) דסבירא להו אדם מקנה דבר שלא בא לעולם דהא [6]פריך נמי התם ומתשוב נמי ר"ע ואור"י דר"ש אדם ועוד קאמר אדם דייחוד אינו מועיל דאשלב"ל הוא דאינו מתחייב כלל אלא משעת העמדה בדין ואילך ועוד אפי' קונה ביאחוזו אין כאן כפירת ממון שאין משלם קנס ע"פ עצמו ואי מודה מיפטר [7]וכרבנן אית להו דאדם מקנה דשלב"ל ולא מייחי התם אלא אותן תנאים שהחכמו שמם: **ונשבע** והודה לר"ש מהו. ק"ק דבהך מתניתין לא פליגי אלא לרבנן כושת ופגם קא תבע ולר"ש קנס קא תבע אבל אם היה מפרש בהדיא דקנס קא תבע היה פטור לרבנן כמו לר"ש א"כ אמאי בעי אביי דר"ש טפי מלרבנן הא"ג הוה מלי למבעי לרבנן אם פירש דקנס קא תבע ואהכיא בריתא דמייתי בסמוך היה לו לקנוע בעייתו לר"ש: **או דלמא אע"ג דעמד בדין קנסא הוא ומודה בקנס פטור.** כן כתוב בכל הספרים אבל בקונטרס פירש או דלמא אע"ג דעמד בדין ואי מודה ביה מיחייב קרבן שבועה כיון דעיקרו קנס ולא הוי דומיא דפקדון דקרא משמע מתוך פירושו דפשיטא ליה לאביי שהוא ממון לכל שאר דברים היכא דעמד בדין נשלם על פי עצמו או להוריש לבניו דאמאי שנא ולא מיבעיא ליה אלא לענין קרבן שבועה דווקא משום דכתיב וכחש דומיא דפקדון דעיקרו ממון כדפי' והכיא דלקמן דחקו לפרש כן דפריך אביי בסוף הסוגיא אמתני' דר"ש פוטר כו' ולקאמר טעמא דלא עמד בדין הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו כו' משמע דפשיטא ליה לאביי היכא דעמד בדין דהוי ממונא וקשה שצריך למחוק הספרים ועוד דאדפריך ליה אביי לרבה מתמיהין לא הספיקה לגבות כו' ואי אמרת ממונא הוי להוריש לבניו כו' מקשי ליה לגופיה דאביי גופיה מודה דהוי ממון לכל דבר אלא דמבעיא ליה דווקא לענין קרבן שבועה כדפי' ועוד אמאי איצטריך לשנויי כי קאמר רבה בשאר קנסות מימא דבקנס לחודא נמי קאמר רבה דהוי ממון להתחייב בהודאתו כשעמד בדין דהא אפי' בסוף הסוגיא פשיטא ליה לאביי דהוי ממון לענין שמתחייב בהודאה והא נמי דפריך ליה אביי לרבה מר"ש פוטר טעמא דלא עמד בדין הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו מיחייב קרבן שבועה ליקשי אביי לגופיה הואיל ופשיטא ליה בכולהו קנסות דהוי ממון להתחייב בהודאתו [8]ונראה לפרש דאביי מספקא ליה אליבא דר"ש לפי שמניאו במשנתינו דלר"ש לא הוי ממון להוריש לבניו להכי מבעיא ליה אי לא אמיב נמי לר' שמעון ממון לענין קרבן שבועה והודאה אי לאו ואתרוייהו מבעיא ליה כדגרסינן בכל הספרים דהא בהא תליא דאי מיחייב בהודאתו אם כן כפר ליה ממונא ומיחייב קרבן שבועה ואי מיפטר בהודאה אם כן לאו מידי כפר ליה ולכך הוצרך רבה לקמן לשנויי כי קאמינא ממון הוי להוריש לבניו דלא מצי למימר ממון הוי להתחייב בהודאה דהא מדפטר ליה מקרבן שבועה מכלל דאי מודה מיפטר ולקמן דאמר אביי הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו הכי פי' הא עמד בדין ונגרה ומתה דמינה ירים מיחייב קרבן שבועה: **אאר** ליה **ממונא** הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה. וה"ה דאי מודה ביה מיחייב דהא בהא תליא ויש שמומקין ומיחייב עליה קרבן שבועה דהא לקמן קאמר רבה כי קאמינא ממונא הוי להוריש לבניו [9]ולא גרסינן אלא ממונא הוי ולא פי' עד לבסוף דלענין להוריש לבניו קאמר ואומר רבינו יצחק דאין למוחקו בשביל כך דהא למאי דמסיק כי קאמר רבה בשאר קנסות הדר ביה דמעיקרא השיב לאביי דממונא הוי הקנס דאונס ופיתוי ונראה לרבינו יצחק דרבה קיבל מרבותיו דממונא הוי והשיב לו מחילה לענין קרבן שבועה וכשסתר לו אביי חזר בו ואמר לא לענין קרבן קבלתי דממון הוי אלא לענין להוריש לבניו וכן משמע דכשהוא הקשה לו ממתני' אמאי קשו בה עשרים ותרתין שנין הוה ליה לאחזר מדבריו אלא ולאי מרבותיו קבל: **הפלת** את שיני וסימית את עיני. ולא"ת מה יאמר כלי שייך גבי עבד דהא מיד כשהפיל את שינו קנה העבד בעצמו דגבי עבד רחמנא שזוכה בעצמו מיד כשיפיל שינו כדאמרי' במרובה (כ"ק דף עד. ושם) ותו לא הוי קנס ואין לומר כגון שהפיל שינו וסימא את עיניו דיוקא בשינו ונותן לו דמי עינו ומיימד לו כלי על דמי עינו אי שתבעו על מעשה ידיו ומיימד לו כלי על זה דהא מוכח בכבא קמא דמאן דאית ליה יוצא בשינו ונותן לו דמי עינו סבר דאין נרף בו שחרור וכ"ש אית ליה בהדיא [10]דלרבי בו שחרור וי"ל דסימא את עינו אין נרף יאמר דאין יאמר דאין יאמר דאין נרף בו שחרור ואם תאמר פשיטא דלא מיחייב קרבן שבועה על העבד דאפילו רבי אליעזר דדרש רבוי ומיעוטי ומרבה קרקעות לשבועה לענין קרבן שבועה פוטר בפרק שבועת הפקדון (שבועות מ:) דדרשי מכל ולא כל והוא הדין בעבדים ויש לומר דאע"ג דנקרקעות אין קרבן בעבד יש קרבן דהכי נמי אשכחן רבי מאיר דאית ליה דאין נשבעין על הקרקעות ועל העבדים סבירא ליה דנשבעין כדאמרינן בהשואל (בבא מציעא דף ק:): מאי

[6]מעשה ידיה ומציאתה אע"פ שלא גבתה מת האב הרי הן של אחין: **גמ'** מאי קמ"ל תנינא [7]המפתה נותן שלשה דברים והאונס ארבעה המפתה נותן בושת ופגם וקנס מוסיף עליו אונס שנותן את הצער לאביה איצטריך ליה לאביה נמי פשיטא מדקא יהיב מפתה דאי לעצמה אמאי יהיב מפתה מדעתה עבד עמדה בדין איצטריכא ליה פלוגתא דר"ש ורבנן תנן התם [8]אאנסת ופיתית את בתי והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי משביעך אני ואמר אמן ואח"כ הודה חייב ר"ש פוטר שאינו משלם קנס ע"פ עצמו אמרו לו [9]אע"פ שאינו משלם קנס ע"פ עצמו אבל משלם בושת ופגם ע"פ עצמו [10]בעא מיניה אביי מרבה האומר לחבירו אנסת ופיתית את בתי והעמדתיך בדין ונתחייבת לי ממון והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי ולא העמדתני בדין ולא נתחייבתי לך ממון ונשבע והודה לר' שמעון מאי כיון דעמד בדין ממונא הואי ומיחייב עליה קרבן שבועה או דלמא אע"ג דעמד בדין קנס הוי א"ל ממונא הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה איתיביה ר"ש אומר יכול האומר לחבירו אנסת ופיתית את בתי והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי המית שורך את עבדי והוא אומר לא המית או שאמר לו עבדו הפלת את שיני וסימית את עיני והוא אומר לא הפלתי ולא סימיתי ונשבע והודה יכול יהא חייב ת"ל [1]וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר [2]מה אלו מיוחדין שהן ממון אף כל שהן ממון יצאו אלו שהן קנס מאי

אלא דלרבנן כושת ופגם קא תבע ולר"ש קנס קא תבע אבל אם היה מפרש בהדיא דקנס קא תבע היה פטור לרבנן כמו לר"ש א"כ אמאי בעי אביי דר"ש טפי מלרבנן הא"ג הוה מלי למבעי לרבנן אם פירש דקנס קא תבע ואהכיא בריתא דמייתי בסמוך היה לו לקנוע בעייתו לר"ש: **או** דלמא אע"ג דעמד בדין ואי מודה ביה מיחייב אפילו הכי לא מיחייב קרבן שבועה כיון דעיקרו קנס ולא הוי דומיא דפקדון דקרא משמע מתוך פירושו דפשיטא ליה לאביי שהוא ממון לכל שאר דברים היכא דעמד בדין נשלם על פי עצמו או להוריש לבניו דאמאי שנא ולא מיבעיא ליה אלא לענין קרבן שבועה דווקא משום דכתיב וכחש דומיא דפקדון דעיקרו ממון כדפי' והכיא דלקמן דחקו לפרש כן דפריך אביי בסוף הסוגיא אמתני' דר"ש פוטר כו' ולקאמר טעמא דלא עמד בדין הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו כו' משמע דפשיטא ליה לאביי היכא דעמד בדין דהוי ממונא וקשה שצריך למחוק הספרים ועוד דאדפריך ליה אביי לרבה מתמיהין לא הספיקה לגבות כו' ואי אמרת ממונא הוי להוריש לבניו כו' מקשי ליה לגופיה דאביי גופיה מודה דהוי ממון לכל דבר אלא דמבעיא ליה דווקא לענין קרבן שבועה כדפי' ועוד אמאי איצטריך לשנויי כי קאמר רבה בשאר קנסות מימא דבקנס לחודא נמי קאמר רבה דהוי ממון להתחייב בהודאתו כשעמד בדין דהא אפי' בסוף הסוגיא פשיטא ליה לאביי דהוי ממון לענין שמתחייב בהודאה והא נמי דפריך ליה אביי לרבה מר"ש פוטר טעמא דלא עמד בדין הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו מיחייב קרבן שבועה ליקשי אביי לגופיה הואיל ופשיטא ליה בכולהו קנסות דהוי ממון להתחייב בהודאתו [11]ונראה לפרש דאביי מספקא ליה אליבא דר"ש לפי שמניאו במשנתינו דלר"ש לא הוי ממון להוריש לבניו להכי מבעיא ליה אי לא אמיב נמי לר' שמעון ממון לענין קרבן שבועה והודאה אי לאו ואתרוייהו מבעיא ליה כדגרסינן בכל הספרים דהא בהא תליא דאי מיחייב בהודאתו אם כן כפר ליה ממונא ומיחייב קרבן שבועה ואי מיפטר בהודאה אם כן לאו מידי כפר ליה ולכך הוצרך רבה לקמן לשנויי כי קאמינא ממון הוי להוריש לבניו דלא מצי למימר ממון הוי להתחייב בהודאה דהא מדפטר ליה מקרבן שבועה מכלל דאי מודה מיפטר ולקמן דאמר אביי הא עמד בדין דמשלם ע"פ עצמו הכי פי' הא עמד בדין ונגרה ומתה דמינה ירים מיחייב קרבן שבועה: **אאר** ליה **ממונא** הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה. וה"ה דאי מודה ביה מיחייב דהא בהא תליא ויש שמומקין ומיחייב עליה קרבן שבועה דהא לקמן קאמר רבה כי קאמינא ממונא הוי להוריש לבניו [12]ולא גרסינן אלא ממונא הוי ולא פי' עד לבסוף דלענין להוריש לבניו קאמר ואומר רבינו יצחק דאין למוחקו בשביל כך דהא למאי דמסיק כי קאמר רבה בשאר קנסות הדר ביה דמעיקרא השיב לאביי דממונא הוי הקנס דאונס ופיתוי ונראה לרבינו יצחק דרבה קיבל מרבותיו דממונא הוי והשיב לו מחילה לענין קרבן שבועה וכשסתר לו אביי חזר בו ואמר לא לענין קרבן קבלתי דממון הוי אלא לענין להוריש לבניו וכן משמע דכשהוא הקשה לו ממתני' אמאי קשו בה עשרים ותרתין שנין הוה ליה לאחזר מדבריו אלא ולאי מרבותיו קבל: **הפלת** את שיני וסימית את עיני. ולא"ת מה יאמר כלי שייך גבי עבד דהא מיד כשהפיל את שינו קנה העבד בעצמו דגבי עבד רחמנא שזוכה בעצמו מיד כשיפיל שינו כדאמרי' במרובה (כ"ק דף עד. ושם) ותו לא הוי קנס ואין לומר כגון שהפיל שינו וסימא את עיניו דיוקא בשינו ונותן לו דמי עינו ומיימד לו כלי על דמי עינו אי שתבעו על מעשה ידיו ומיימד לו כלי על זה דהא מוכח בכבא קמא דמאן דאית ליה יוצא בשינו ונותן לו דמי עינו סבר דאין נרף בו שחרור וכ"ש אית ליה בהדיא [13]דלרבי בו שחרור וי"ל דסימא את עינו אין נרף יאמר דאין יאמר דאין יאמר דאין נרף בו שחרור ואם תאמר פשיטא דלא מיחייב קרבן שבועה על העבד דאפילו רבי אליעזר דדרש רבוי ומיעוטי ומרבה קרקעות לשבועה לענין קרבן שבועה פוטר בפרק שבועת הפקדון (שבועות מ:) דדרשי מכל ולא כל והוא הדין בעבדים ויש לומר דאע"ג דנקרקעות אין קרבן בעבד יש קרבן דהכי נמי אשכחן רבי מאיר דאית ליה דאין נשבעין על הקרקעות ועל העבדים סבירא ליה דנשבעין כדאמרינן בהשואל (בבא מציעא דף ק:): מאי

מסורת הש"ס

א) [לקמן מג.], ב) [ל"ל מג. לעי], ג) שבועות לו:, ד) [ומיהו י"ל דלא תפיש דלא הני דאמרי בהדיא דאדם מקנה אבל ר"ש דלא אמר בהדיא אלא שם לנקקן מדברי דלא תפיש ועוד דבלאו הכי צריך לתרץ דאמאי לא תפיש ר"ל בר"ש דהמוכר את הספינה. ת"י עה"ג], ה) ת"י כ"ו, ו) [ומאי שייך למיבעי אמתני' דהכא אנסתיה הוי ליה למיבעי אי ר"ש דבנן ופיפא ר"ש. ת"י עה"ג], ז) [וע"ע תוס' ב"ק עג. ד"ה פיפא וכו'], ח) [קדושין מד: ניעין מכ:].

תורה אור השלם

1. נֶפֶשׁ כִּי תֶחֱטָא וּמָעֲלָה מַעַל בַּיְיָ וְכִחֵשׁ בַּעֲמִיתוֹ בְּפִקָּדוֹן אוֹ בְתְשׂוּמֹת יָד אוֹ בְגֵזֶל אוֹ עָשַׁק אֶת עֲמִיתוֹ: אוֹ מָצָא אֲבֵדָה וְכִחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שָׁקֶר עַל אַחַת מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאָדָם לַחֲטֹא בָהֶנָּה: ויקרא ה כא. כב

גליון הש"ס

גמ' בעא מיניה אביי מרבה. עיין בתוספות מהרלב"ח סימן סז ובתוספות רש"ס תמ"ה וי"ל סימן רנ"ב שם מרייטו בטוגיא זו:

תוספות רי"ד

ובושת ופגם ה"ה של אב ואע"פ שלא הספיק לגבות ואם מת האב ה"ה של אחין. פי' שכיון שנתחייב בב"ד ליתן לאב כבר זכה בהן האב אע"פ שלא גבה ואם מת עד שלא הספיק לגבות אותן ראחין הוו בתיהו ואם לא הספיקה לעמוד בדין עד שמת האב ה"ה של עצמה לא של אחין שאין האב מוריש זכות בתו לבניו ואילו מתה היא אחר שמת האב אם עמדה בדין עמו ונתחייבו לה גם הקנס בב"ד מורישתו לאחים ואם לא עמדה בדין הקנס אינה מורשת אותם לאחים דהכי אמרי' בגמרא כיון דאילו מודה ביה מיפטר אינו ממון להורישו ליורשים אבל הבושת והפגם והצער שאין יכול להפטר מהן בהודאתו היא מורישתו לאחי'. וה"ה בכל חבלה דעלמא אע"פ שלא עמד עליהן בדין מורישן אדם לבניו שאם חבל ראובן בשמעון ולא הספיק לתובעו בדין עד שמת יורשיו תובעים אותו אבל אם גנב ראובן שורו של שמעון וטבח ומכר ולא הספיק לתובעו בדין עד שמת אין יורשיו יכולים לתובעו דכל קנסא דינן דאי מודי ביה מיפטר לא הוי ממון להורישו לבניו: עמדה בדין עד שלא בגרה ה"ה של האב וכיון שנתחייב ליתן לאב בערים דהו לא מצי מודי ומיפטר ופת האב קודם שהספיקה לגבותן ה"ה של אחין ואם לא הספיקה לעמוד בדין עד שבגרה דפקא זכות האב דרחמנא אמר ונתן לאבי הנערה ולא לאבי הבוגרת ה"ה של עצמה ואם מתה דראים אם עמדה בדין ונתחייב לה גם הקנס ואח"כ מתה הכל הוא של אחים ואם לא הספיקה לעמוד בדין עד שמתה הקנס הוא שלו [דכיון] דאי מודה ביה מיפטר אינו ממון להורישו ליורשין והרי הוא של מאנס אבל בושת ופגם וצער שהן ממון הן של אחין. רש"א וכו'. פי' ר"ש פליג בהכי על ת"ק

עין משפט נר מצוה

ג א מיי' פ"ח מהלכות שכירות הלכה ג: ד ב מיי' שם ומיי' פ"ב מהל' נערה הל' יב: ה ג מיי' פ"ז מהלכות שכירות הל' כ ג סמג לאוין למה:

מוסף רש"י

שאינו משלם קנס על פי עצמו. וכיון דאי אודי לא מחייב לשלומי, כי כפר נמי לאו ממונא קא כפר ליה (שבועות לו:). אבל משלם בושת ופגם ע"פ עצמו. הילכך ממונא כפריה, ונגמרא מפרש טעמייהו (שם).

תוספות רי"ד (המשך)

ואמר אע"פ שעמדה בדין ונתחייב לה לאב בב"ד ע"פ עדים ששוב אין יכול להודות ולהפטר עדיין לא וכי בהן האב דאף על גב דבכל קנסא דעלמא מודה ר' שמעון דמשעה שעמד עליו בדין ששוב א"י להפטר בהודאתו הוי ממון ומורישו לבניו הכא פליג משום דכתיב ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה לא זכתה תורה לאב אלא משעת נתינה וכ"ז שלא באו ליד אב [הם] של בתו הכל הקנס והבושת והפגם והצער. ואם מת האב אינו של אחים אלא של עצמה ואין הלי' כר"ש שהוא יחיד אלא כת"ק דמשעה שעמד עליהן בדין ונתחייב לו זכה בהן ואם מת האב הן של אחין: מעשה ידיה של אנוסה שהתבטלת מחמת הצער אע"פ שלא גבתה מן המאנס כשמת האב ה"ה של אב להורישו לאחים כבושת ופגם ומכמונא הוא פי' וה"ה נמי לרבנן אע"פ שלא עמדה בדין עליהם ומת האב ה"ה של אחים שמשעה שבאו לעולם זכה בהן האב ומורישן לבניו. ופי' המורה ולא דמי לקנס דלא הוי ממון עד עמדו בדין ויעידוה דהא אי מודי מיפטר ואינו ניל דבושת ופגם וצער אינו קנס ואפ"ה תנן במתני' שאם לא עמדה בדין עליהן לא זכה בהן האב ואע"ג דאילו מודה בהו לא מיפטר. ונעמא דמילתא ניל אע"פ שהן ממון כיון שצריך לעמוד עליהן בדין שהרי הן צריכין שומת ב"ד ובלא ב"ד לא יהיב ליה לא זכה בהן ולא יקראו ממונו עד עמדו בדין עליהם ועד שלא עמוד בדין עליהם הן של בת אבל מעשה ידיה ומציאתה שאין צריך לעמוד בדין עליהן דמסתמא פרע לי' ולא כפר לי' זכה בהן האב מיד וה"נ אמרי' בפ"ה אמרי נהרדעא לא כתבינן אורכתא אמטלטלי דכפרי' וה"נ אמרי' לגבי הקדש דכל מטלטלי דכפריה אע"פ שהוא יכול להוציאו בדיינים אם הקדישו בעליו אינו מוקדש עד שלא יתחייב לו והלכך בושת ופגם נמי אע"פ שממון הן כיון דמסתמא לא יהיב ליה אלא ע"פ ב"ד והוי"ל ממון שצריך להוציא בדיינים אינו ממון לא להורישו מבתו לבניו ולא לכתוב

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com